

48.....

by Radmila Solesa-Cetic on Thursday, November 8, 2012 at 12:00am

Cetrdeset i osam mi je godina..." ružno doba: čovjek je još mlad da bi imao želja, a već star da ih ostvaruje." E, moj Mesa, ti si bio mudriji; uvijek. Napravio refu kad ti je bilo "samo" cetrdeset. Da je pameti bilo, a možda je i bilo, i ja bih tad..No, bila sam ti previse zauzeta zivotom da mislim o njemu. Bila sam ti toliko sretna da mi na pamet nije padalo da godinice prebrojavam. Stala na nekih dvadeset i sest, i zivjela ih.

Tebe sam citala, hvalila, citirala...Osjetila te prvi put kad mi je sesnaest bilo...Analizirala te s prijateljima i kolegama. No, uvijek kao da je taj tvoj zivot tamo negdje bio.

Vise te ne analiziram.

Dodjes mi pocesto.

Niotkud.

Odasvud.

Kad su mi rekli da vise ne mogu ni plesati, a ne kosarku igrati, kad me je "izdalo slabasno kljeno", tvoj Dervis mi poklonio misao – "kad mi je bilo najteze, Bog mi je poslao Hasana"...I ti, i Hasan, i Bog mi poslije slali meleme razne. Koljeno se zaboravilo, kosarkas postao novinar...Zivjelo se nekako prirodno u toj nasoj Bosni, u toj nasoj Jugi, i poslije te nase Juge.

Zasto bas ti, a ne Ivo, ili Tin, Ili Zmaj sa svojim Djulicima ili bez njih?

Ti rece da si iz muslimanske porodice, a pripadas srpskoj literaturi. Ja sam ti iz srpske (vise volim reci pravoslavne) porodice, a pripadam bosanskoj literaturi. Pokasno smo oboje poceli objavljivati. Valjda smo cekali da omudrimo ili smo ceklai da nas klepne posteno, pa da imamo sta reci.

Zavrсили iste fakultete. Ti izabrao Darku, a ja svog Senada. Izmijesali se mi. Ne iz neLjubavi prema svojim, no iz Ljubavi prema svima. Uvijek je neko imao pravo da nas osudjuje. Tebe tvoji, a mene moji. A ako su nas osudjivali, da li su ikad i bili nasi?

Tebe je bratov odlazak "tamo negdje" natjerao da zastanes. Mene sinov da zaronim u nevidjene dubine.

Meni moje dijete rece, onu nasu zadnju noc, da mi se divi kako ja uvijek nadjem lijepu rijec za svakog. I kad mi je najteze. I ti si to govorio. A moj te Tin nikad nije citao.

"Lijepa riječ je kao lijepo stablo, korijen mu je duboko u zemlji, a grane se pod nebo uzdižu."

Tako, eto ja, danas, kad podvlacim neku reficu, hocu da ti kazem kako vas slusam. Iznalazim te neke nase lijepe rijeci, na to nekom nasem, lijepom jeziku, i na ovom nekom tudjem, a opet lijepom.

Od bola covjek zna otupjeti, od patnje ponekad i ogrubi, a ja, zahvaljujuci tebi, mojoj djeci i svojoj djeci ove planetice ne ogrubjeh. Pocela voljeti jos vise, i napokon, pocela voljeti i sebe. Dugo mi trebalo da se oducim od svega naucenog...Oducavam se jos uvijek.

Voljeti sebe ne znaci biti egoista, to tek sad pokusavam prihvatiti. Ljubav je prema sebi samom egoisticna ako je nema i prema drugima. Ako se razdijeli, razmili,

rasposprostre, onda ostaje samo Ona. Vise nema ni mene ni drugih, ima samo Nje.

Ali, da tebe, koji si omeksao tek nekako potkraj, poslušam jos jednom. Da ucutim i da volim.

"Ljubav je valjda jedina stvar na svijetu koju ne treba objašnjavati ni tražiti joj razlog."

*S Ljubavlju,
Radmila*

Bring Love to Life

